

havde vovet det. Naar han saae sig tilbage, sortnede det for hans Øjne. Og vendte han Blikket ud mod Fremtiden, grebes han af ny Svimmelhed. Han kunde ligesom endnu ikke rigtig tro paa Begivenheden. Var det virkelig muligt, at han nu for alle Tider var Pengesorgen kvit, at han — Per Sidenius, den fattige Præstesøn — nu var den tilkommende Medejer af en Million! Ja, det var jo fuld Virkelighed! Tryllestaven holdt han i sin Haand! Verden havde aabnet sig for ham med alle sine eventyrlige Herligheder!

Til Trods for, at det lykkedes ham ganske godt at skjule sin Sindsbevægelse, var der adskillige af de Tilstedeværende, særlig blandt de ældre, der fik en Fornemmelse af, at der maatte være forefaldet noget afgørende deroppe paa Trappen; og den Omstændighed, at Jakobe ikke lod sig se, bestyrkede Formodningen. Stemningen blev af den Grund mere og mere trykket, tilsidst helt uhyggelig. Eybert gik tavs omkring med graablegt Ansigt og nærmede sig et Par Gange Per paa en Maade, der vakte Uro hist og her. Alene Kandidat Balling spankulerede omkring med sin sædvanlige Mangel paa Forstaaelse og talte højroset om Literatur i det Haab, at man skulde anmode ham om at underholde Selskabet med at læse noget op.

Endelig kom Pigen ind med den længselsfuldt ventede Melding, at Vognen til Stationen var kørt for Døren, og alle brød nu hurtig op. Kun Eybert, der ikke skulde til København, blev siddende lidt i det Haab, at Jakobe maaske skulde komme ned nu, da der var bleven stille. Men efter at have ventet forgæves en halv Snes Minuter rejste ogsaa han sig og tog i Tavshed Afsked.